

האישה והנחש

פקיסטן

חי פעם איכר עני. כאשר באה שנה יבשה והוא לא הצליח להתפרנס מחלקת האדמה שלו יצא העירה עם אשתו. בעיר נולד להם בן. האב עבד אצל אורגים. הוא עבד קשה ביום ובלילה והצליח לחסוך קצת כסף. עברו כמה שנים וגשמי ברכה ירדו. האיכר חזר הביתה, עבד את אדמתו והשיג יבולים טובים.

"זה הבן שהביא מזל לביתנו" אמר האיכר לשכנים "אך מה לעשות שלא יקרה לו כפי שקרה לי, ושיוכל להמשיך את חייו באושר על אדמתו?" והוא החליט לחפש לבנו אישה של אב אמיד. סיפרו לו שבכפר מרוחק אחד חי בעל אחוזה עשיר ולו בת יפה ונבונה. ואז האיכר לקח את בנו הצעיר וביחד יצאו אל אותו הכפר, לראות האם מזל יאיר להם פנים.

"בנך מצא חן בעיניי" אמר בעל האחוזה והוא הסכים לחתן את הילדים, כאשר יגיעו לגיל המתאים.

האיכר המרוצה חזר הביתה וערך חגיגה גדולה, כדי שכולם בכפר יראו לאיזה מזל זכה. הזמן עבר והבן גדל, אך אבא האיכר נפטר טרם

זמנו. בעל האחוזה שמע זאת ורצה שהבן יבוא לחיות עם משפחתו. אך אשתו התערבה. "למה לקחת את הבן אלינו. הנער נעשה כבר מספיק בוגר ואנו יכולים לחתן אותו עם בתנו. אחר כך יחזרו לבית שלו, לחלקת האדמה שלו ויחיו שם. הרי כולם יודעים שאין חבר טוב מאישה טובה."

בעל האחוזה הסכים ושלח איש כדי שיוודיע לצעיר כי הכל מוכן לחתונה והוא יכול לבוא אליהם. האם האלמנה שמחה, הלבישה את בנה בבגדים יפים, הכינה את כל הדברים הדרושים, נתנה לו סוס ושלחה אל בית הכלה.

הדרך לאחוזה הייתה ארוכה והובילה ביערות. הבחור התעייף מהדרך והחליט לנוח. רק הספיק לרדת מהסוס כשראה קרב על חיים ומוות בין נמייה ונחש גדול. "אבא לימד אותי" נזכר הצעיר "שכשרואים שניים נאבקים, צריך להפריד ביניהם." הוא אמנם ניסה להפריד בין החיות אך כל פעם שהרחיק את הנמייה מהנחש, היא חזרה והתנפלה על הנחש חזרה. לכן, במקום לעזוב את הנאבקים לנפשם, הוא הוציא את חרבו והרג את הנמייה.

אחר כך המשיך בדרכו אך לא הספיק לעבור מאה
צעדים כשהרגיש כי הנחש זוחל אחריו.
"הרי הצלתי את חייך" אמר "מדוע אתה רודף
אחריי?"

"אכן הצלת אותי" ענה הנחש "לכן אני חייב להרוג
אותך."

"איך זה? הרי עבור טובה מחזירים טובה" אמר
הצעיר במבוכה.

"לא" ענה הנחש "כאן אצלנו הסדר הוא אחר.
עבור טובה מגיבים ברוע."

וכמה שהצעיר לא התווכח, הנחש עמד על שלו.
"אז שיהיה כך. כנראה לא אשכנע אותך" אמר
הצעיר "אבל תן לי רק שמונה ימים כדי שאוכל
לסיים את העניינים שלי, ואז אחזור הנה ותוכל
להתנקם בי."
הנחש הסכים.

הצעיר המשיך בדרכו ובאחזקה קיבלו אותו
בשמחה. תוך ימים ספורים התקיימה החתונה
וכולם שמחו מאוד, פרט לחתן בעצמו. ההורים של
הכלה הרגישו בכך וביקשו מבתם שתברר את
הסיבה.

"אמור בעלי היקר, מה קורה? מדוע אתה עצוב
כזה? מדוע אינך שמח?" שאלה הכלה הצעירה.
אך בעלה לא ענה, ורק ביום השמיני הודיע שהוא

חייב לנסוע. ההורים מסרו לחתן את הנדוניה, מרחו את ראשיהם של הזוג בשמן ריחני, העלו אותם על עגלה רתומה לזוג תאנים ואיחלו להם דרך צלחה.

הם עברו כבר כזכרון דרך כשהבעל אמר לאשתו החדשה:

"עכשיו, אישה, חזרי הביתה. בעוד זמן מה עלי למות."

"אם אתה חייב למות, אמות יחד אתך" ענתה האישה "אינני רוצה לחיות בלעדיך."

הם המשיכו בדרך ותוך זמן קצר הגיעו למקום בו הצעיר הציל את הנחש.

"היי, נחש!" קרא החתן החדש "כפי שאתה רואה עמדתי בהבטחתי. צא החוצה ותמית אותי כפי שרצית."

האישה הצעירה ירדה מהעגלה ונעמדה סמוך לבעלה. נשמע רחש מאיים ומחור עמוק יצא נחש ענקי. הוא הרים את ראשו, נענע בו הנה והנה והתכוון להתנפל על הצעיר.

"חכה, נחש. הסבר לי מדוע אתה רוצה להמית את בעלי?" שאלה האישה הצעירה.

הנחש לא שמח לענות ובכל זאת סיפר שבעלה הציל אותו מהנמיה.

"ואצלנו נהוג להחזיר רוע על טובה" גמר הנחש את הסברו.

האישה ביקשה שיוותר לבעלה, אך בקשותיה לא עזרו, הנחש עמד על שלו.

"אבל מדוע קיים אצלכם נוהג איום כזה?" אמרה האישה ביאוש.

"את רואה את חמשת העצים הגבוהים שמולנו? לכי והם יסבירו לך" אמר הנחש.

האישה ניגשה לעץ האמצעי ושאלה אותו.

"הנה הסיבה" ענה העץ "כפי שאת רואה אנחנו עכשיו חמישה. אבל היינו שישה, שלוש זוגות.

העץ השישי היה עץ סנדל ובו חלול גדול. לפני הרבה זמן גנב אחד שדד בית של עשירים

והאנשים רדפו אחריו. הוא ברח מהם כמה שרק יכול היה וכשעבר כאן ראה את החלול. הוא

הסתתר בו אך כבר מקרוב נשמעו צעקות

הרודפים. מפחד גדול קרא האיש 'הו עץ סנדל, תציל אותי!'

העץ ריחם עליו, סגר את דופן החלול והסתיר אותו.

הרודפים לא יכלו למצוא אותו וחזרו הביתה. אז

העץ פתח חזרה את החלול ושחרר את האיש. כפי שידוע לך, לעץ הסנדל ריח חזק ונעים. הגנב, תוך

ישיבה בחלול, ספג את הריח בלי שהרגיש בכך.

אחרי שיצא מהחלול הוא הלך לכוון ערים אחרות,
בכדי להינצל מהרודפים. בדרך פגש עובר אורח
כלשהו, שהרגיש בריח סנדל החזק. הוא עצר את
הגנב ושאל 'מאין לך הריח היפה הזה? האם זה
ריח סנדל?'

'אינני יודע על שום סנדל' ענה הגנב.
'אולי אינך מרגיש בריח הזה' התעקש עובר
האורח 'אבל אני מרגיש בו. תן לי קצת מהבושם
הזה. אשלם לך יפה על זה.'
'אני נשבע בשם אללה' ענה הגנב 'אין לי כל
בושם.'

עובר האורח התחיל לחשוד בו ולכן הלך למלך
העיר ואמר:

'הו אדוני. פגשתי כעת איש זר שספוג בריח
מיוחד. בקשתי לדעת איפה ניתן להשיג בושם
כזה, אך הוא לו רצה לומר. אולי הוא יגיד זאת לך.'
'תביאו אלי את האיש' אמר המלך. וכשהגנב עמד
לפניו ציווה לו להראות את הבושם.

'אך אין לי כל בושם, אדוני' נשבע הגנב.
'מוטב שתראה לי אותו ברצון. אחרת אצווה לכרות
את ראשך' כעס המלך.

'אל תהרוג אותי, אדוני' קרא הגנב 'אספר לך
הכל.'

והוא סיפר שפעם הסתתר בתוך עץ הסנדל ומאז

הוא כולו מריח בריח הזה.

'אם כך' אמר המלך תוביל אותי למקום בו עומד העץ הזה.'

הם הגיעו למקום בו עמד עץ הסנדל, המלך הציץ לתוך החלול, הריח את ריח הסנדל וציווה לכרות את העץ ולהביא אותו אל ארמונו.

'איך זה?' התנגד העץ 'האם מותר להעניש אותי על כך שהצלתי את חייו של האיש? הרי אסור לתגמל ברוע על מעשה טוב.'

אך המלך התעקש והודיע שמעכשיו הנוהג יהיה שונה. העץ נכרת.

"עכשיו תביני" אמר העץ לאישה הצעירה "מה קרה לעץ הסנדל? מאז קיבלנו את החוק של המלך – על כל טובה מחזירים רוע."

האישה הניעה את ראשה, אך כשהנחש התקרב אל בעלה היא נעמדה לפניו ואמרה:

"אם החלטת כך, אז קודם להרוג אותי."

"הרי לא עשית לי כל טובה" השתומם הנחש "לשם מה להרוג אותך?"

"ומה יקרה לי אם תהרוג את בעלי? הרי בסופו של דבר הוא גם חלק ממני."

הנחש הבין את צדקתה, אך על הרצון להרוג את בעלה לא ויתר. ואז זחל לחור שלו באדמה ויצא משם עם שתי גלולות קסומות.

"קחי את הגלולות נערה טיפשה ותבלעי אותן" אמר הנחש "ולמרות שבעלך ימות, את תלדי שני בנים."

"טוב. אבלע את הגלולות ואוליך בנים. אבל מה יגידו אז השכנים?"

מה אכפת לי השכנים!" אמר הנחש, אך הוא הודה לעצמו שהבחורה לא עשתה לו כל טובה, אז למה להרוג אותה. "טוב, חכי" והוא זחל שוב לחור שלו.

כעבור זמן חזר עם עוד שתי גלולות ונתן אותן לבחורה.

"אם מי מהשכנים שלך יומר מילה רעה עליך או על הבנים שלך, קחי גלולה אחת ותשפכי על ראשו את האבקה שבה, והוא מיד יהפך לאפר."

הבחורה לקחה את הגלולות, הסתכלה עליהן, סבבה בידה ושאלה: "האם לעשות זאת כך?"

ושברה את הגלולה מעל ראשו של הנחש.

האבקה הקסומה כיסתה את ראשו של הנחש ותוך רגע הוא הפך לאפר. עכשיו האישה פנתה לבעלה.

"אתה רואה שלא בהכרח מעשה טוב מתגמלים ברוע. מי שעושה מעשה טוב צריך לתגמל אותו בטובה."

והזוג המאושר המשיך בדרכו לביתם.